Gill Sims

Autorka bestselleru PROČ MÁMA PIJE

SESTERSTVO SOBOTNÍHO SAUVIGNONU

Je čas na (ne)vinný večírek

motto

Sesterstvo sobotního sauvignonu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Michaela vaščíková
Sesterstvo sobotního sauvignonu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Gill Sims

SESTERSTVO SOBOTNÍHO SAUVIGNONU

Praha 2023

motto

Přeložil Jakub Chodil

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title THE SATURDAY NIGHT SAUVIGNON SISTERHOOD

© 2022 Gill Sims

Translation © 2023 Albatros Media a. s., translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Gill Sims asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Translation © Jakub Chodil, 2023
Jacket design © HarperCollinsPublishers Ltd 2022
Jacket illustration © Scott Garrett

ISBN tištěné verze 978-80-267-2454-4
ISBN 978-80-267-2456-8 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)
ISBN 978-80-267-2457-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN 978-80-267-2458-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Pro Lynn, Mairi a Tanyu.
To původní sesterstvo.

1.

Claire zavibroval mobil zrovna ve chvíli, kdy se už asi po patnácté za týden dohadovala s Lucasem o tom, že je jí fuk, jestli se rajčatová omáčka POČÍTÁ za denní dávku zeleniny, prostě NEBUDE nahrazovat s láskou uvařená rajčata, která už měl na talíři, louží kečupu, a vůbec, ne, NE!, protože to prostě ŘEKLA, takže se o tom s ním nebude dohadovat. Tabitha mezitím mlela pořád dokola o ponících, o tom, jak v životě nikdy, NIKDY nechtěla nic víc než poníka a že se o něj samozřejmě postará, když ho dostane, a prosím, mamko, můžu dostat poníka?

Claire mrkla na displej mobilu a pokusila se na svá drahá dítka láskyplně usmát. Zhluboka se nadechla a nezařvala: *Jasně že do hajzlu žádnýho poníka nedostaneš. Chápeš vůbec, kolik takový zvíře stojí, a navíc jsi to, jak se „o něj postaráš", říkala už ohledně těch podělanejch morčat, která teď totálně ignoruješ, ty líná mrňavá potvoro,* a místo toho jí klidným, racionálním a citlivým hlasem vysvětlila, jak velké výdaje a sebeobětování poník vyžaduje, nehledě na to, jak moc o něj stojí – a jak moc ho bude milovat –, a že je ve skutečnosti ohromný rozdíl mezi hraním si s My Little Pony a chovem opravdového, živého, pokaděného, ufrkaného a nenažraného koně. Na mobilu se jí zobrazila zpráva od Andrewa.

Promiň, zlato, schůze se protáhla, musím zajít s klientem na večeři a nejspíš dorazím pozdě, tak se uvidíme pak. Miluju tě!

Claire si povzdechla. Ano, jistěže věděla, že Andrew má náročnou práci. Chápala, že za to nemůže, když musí tak často dělat do noci, ani za to, že součástí jeho práce je hodovat a pochlastávat s klienty v hezkých restauracích, zatímco na ni zbývá cpát brokolici do chřtánů jeho drahých dětí, dohlížet na to, aby si udělaly úkoly, vykoupaly se a uložily ke spánku. Někdy si ale nemohla pomoct a cítila se docela naštvaná, že to ona vždycky musela u nich doma všechno oddřít sama. Věčně vzdychal a stěžoval si, jak ho to všechno strašně stresuje, ale byl to on, kdo večeřel steak chateaubriand s bearnéskou omáčkou, zatímco ona měla jen pytlík křupek na gauči u epizody *EastEnders*. Andrew často říkával, že by mnohem radši byl doma a hádal se s Tabithou a Lucasem kvůli velmi reálné hrozbě, že onemocní kurdějemi, ale Claire někdy cítila, že se mu to říká příliš snadno, když to nikdy nemusel skutečně dělat.

Pak si zase připomněla, jak vyčerpaně Andrew někdy vypadal, když se konečně dostal domů, a že se loni téměř rozbrečel, když zjistil, že kvůli neodvolatelné pracovní cestě prošvihne Lucasovy narozeniny. Claire měla štěstí, že pracoval tolik, aby je mohla jednou týdně zajet vyzvednout ze školy a být s nimi aspoň na večeři a podobně. Jinak by musela pracovat stejně dlouho jako on. Claire sebou trhla, protože na ni její andílci zase něco skřehotali jako andulky, kterým někdo nasypal do zobu kokain.

„Nemáš být při jídle na mobilu, mamko," napomenul ji Lucas.

„Jo, mamko, u stolu žádný displeje. To je TVOJE pravidlo mimochodem," přidala se Tabitha. „Jestli jsi na mobilu ty, tak bysme taky měli mít dovoleno vzít si naše iPady. Jsi strašnej pokrytec!"

„Tak zaprvé," řekla Claire, „já tu nic nejím, všimli jste si? Jenom dělám při jídle společnost vám dvěma. A zadruhé já nejsem ‚na mobilu'. Jenom jsem si četla zprávu od táty, nic víc."

„Co táta píše?“ zeptal se Lucas.

„Že zase přijde pozdě.“

„ZASE?“ naříkala Tabitha. „Vždyť VŽDYCKY chodí pozdě! Chtěla jsem mu ukázat svoji tabulku s důvody, proč bych měla dostat poníka a že NEBUDE tak drahej, jak říkáš, mamko, a že rozhodně MÁM čas se o něj starat. Táta by to určitě pochopil. Můžu zůstat déle vzhůru a ukázat mu to?“

„Ne.“

„Jestli bude vzhůru ona, tak já taky,“ prohlásil Lucas, „to by nebylo fér! A jestli dostane poníka, tak já dostanu nový PlayStation. A Grand Theft Auto.“

„Nikdo nezůstane vzhůru. Nikdo nedostane poníka. Nikdo nedostane PlayStation. A rozhodně NIKDO nedostane GTA, už asi po miliontý. Jsi na to moc malej a nehodí se to pro tebe!“

„Toby ho má!“

„Mně je jedno, co má Toby. Snězte tu večeři.“

„Emma má poníka u babičky, můžu mít poníka u babičky?“

„Babička žije v Londýně. V bytě. Kde si představuješ, že bude toho poníka chovat?“

„A můžu dostat aspoň Call of Duty?“

„KOUKEJTE ZMLKNOUT A SNĚZTE SI VEČEŘI, PROSÍM!“

„To není fér, vždycky nám říkáš, že nesmíme mít u večeře iPady, protože se máme bavit při jídle spolu, ale teďka nám říkáš, že máme zmlknout, když se jenom pokoušíme bavit!“

„Panebože,“ zamručela si pro sebe Claire a otevřela lednici, aby se porozhlédla po něčem jednoduchém k snědku. Připravovat filety z lososa nemělo smysl, koupila je totiž pro sebe a Andrewa a sama je nesní (děti považovaly jakoukoliv formu ryby, která nebyla obalená ve strouhance, za toxickou substanci, a dokonce opovrhly i jejími skvělými domácími rybími

prsty, se kterými se pro ně dřela, a že prý jim chutnají víc ty mražené ze supermarketu). Děcka za ní se mezitím dál hádala. Bílé víno k večeři jí začínalo připadat jako dobrý nápad. Možná jen malou sklenku.

„Ty si dáváš víno, mamko? Ty, víš, že bys neměla pít každý večer alkohol? Učili jsme se o tom na besedě ve škole. To je teda pořádná sklenice… kolik alkoholu v ní asi tak je?"

„Určitě vám ale neřekli, že víno naprosto výtečně slouží k odplavení toho vašeho kňourání, co?" zamručela Claire.

„Je to úplně studený. Já to nemám ráda studený, teď už to nechci."

„Je to STUDENÝ, protože to ČTYŘICET minut postrkuješ po talíři a blábolíš o ponících!" vybuchla Claire. „Kdybys to snědla hned, jak jsem to přinesla na stůl, když to bylo TEPLÝ, nemohlo by to vychladnout! PROSTĚ TO SNĚZ!"

„Neměla bys na nás křičet, mamko."

„Je to proti našim právům. Nutit nás jíst zeleninu taky. Naše těla patří jenom nám a nemůžeš nás nutit k něčemu, co nechceme. Mohli bychom tě taky nahlásit."

„Komu? Komu mě udáte za zločiny proti brokolici?"

„NSPCC, což je Národní společnost prevence proti krutostem na dětech," ušklíbl se Lucas hrdě. „K nám do školy od nich přišla paní a říkala nám, že nás nikdo nesmí nutit do něčeho, co nám není příjemný. Tyhle rybí prsty mi nejsou příjemný. Proč si nemůžeme dát ty mražený? A ze zeleniny je mi na blití, to je horší než nepříjemný."

„Nebo ji můžeme nahlásit na UNICEF," ozvala se nadšeně Tabitha. „Pamatuješ minulý týden, jak jsme měli to povídání o OSN a právech dítěte? Že máme nárok na respekt a na to, aby se naslouchalo našemu názoru? Jak můžeme mamku nahlásit na UNICEF? Protože fakt mi nepřijde, že respektuje moje názory!"

„Do PR… PRKENNÝ OHRADY!“ vybuchla Claire. „Zelenina a domácí rybí prsty neporušují úmluvu o právech dítěte OSN a není to ani nic, co by zajímalo NSPCC. Přestaňte držkovat a DOJEZTE TU VEČEŘI!“

„Měli bychom sepsat petici,“ dumala Tabitha. „Babička by ji určitě podepsala. A babča a děda. A mohli bychom poprosit sousedy.“

„Odkud vůbec víš, co je to petice?“ chtěla vědět Claire.

„Viděla jsem to v *EastEnders*,“ odpověděla Tabitha.

„Nemáš dovoleno koukat na *EastEnders*,“ řekla Claire.

„Babča a děda mě na to nechávají u sebe koukat.“

„Hmm, opravdu?“ protáhla Claire a udělala si v duchu poznámku, že si možná musí se svými rodiči promluvit o tom, co jsou vhodné pořady pro jejich vnoučata. „Snězte večeři. Nebudete mě nahlašovat na NSPCC ani na UNICEF ani nebudete dělat petici a obcházet sousedy kvůli tomu, že vám nechutná zelenina, ani nebudete volat Linku bezpečí.“

„Co je to Linka bezpečí?“ zajímal se Lucas.

„Telefonní linka, na kterou mohly děti zavolat, když je doma týrali a neměly se na koho obrátit,“ odsekla Claire a dívala se, jak se Lucasovi rozzářily oči. „Myslím, že už neexistuje,“ dodala rychle. „Muselo se tam volat z pevné linky.“ Byla si dobře vědoma naprostého Lucasova a Tabitina nepochopení smyslu pevné linky. Zmátlo je to ještě víc, když jim pověděla o telefonních budkách, a proč existovaly. Jednou si Tabitha hrála na módní přehlídku, prohlížela si krabici plnou Claiřiných starých věcí a přitom našla její starý adresář, strašně ji to rozesmálo. „Ale proč sis musela jejich čísla zapisovat, mamko? Proč sis je prostě neuložila do mobilu?“ Svět bez tabletů a smartphonů byl pro její děti úplně nepředstavitelný.

Lucas si útrpně povzdechl a upřel oči do talíře. „Možná bych zvládl dojíst večeři, kdybych mohl být na iPadu,“ nadhodil.

Claire pohlédla na hodiny. Představa, že se večeře s dětmi ponese v tomto duchu nějakých dalších čtyřicet minut, ji těžce deprimovala.

„Tak fajn. Můžete si vzít iPady. Ne, nevypnu na nich rodičovskou kontrolu. Ne, nemůžete si nic koupit. Prostě se dívejte na Netflix nebo tak něco, jasný?"

O tři hodiny později, po několika hádkách, napůl vyplavené koupelně po sprchování dětí a posledním varování, že vypne na několik dní internet, pokud se jediná dětská noha ocitne za prahem ložnice, se Claire konečně složila na gauč. Andrew se měl vrátit nejmíň za hodinu, spíš dvě. Claire zvažovala, co dělat dál. Měla nějakou práci, ale upřímně řečeno byla tak vyčerpaná, že její mozek stěží zvládal vnímat zápletku *Koruny*.

A taky musela prát prádlo, samozřejmě. Vždycky musela prát. Někdy měla Claire pocit, že by praní mělo být součástí manželského slibu. „Berete si, Claire, tohoto muže za svého právoplatného manžela, v nemoci i ve zdraví, v bohatství i v chudobě, s plnými koši prádla a horami věcí na vyžehlení, protože měl pocit, že to ‚triko nějak divně smrdí', když ho vytáhl ze šuplíku, a tak ho prostě mrštil do koše, protože zřejmě máte doma podělanou vílu nebo co, která všechno vypere a poskládá a zase uloží zpátky, jo a taky všechno vyžehlí, takže je úplně v pohodě, když si vytáhne ze skříně čistý tričko, protože v tom, které si před chvílí oblékl, mu bylo ‚moc horko', a ne, očividně ho přece ‚nosil', takže ho nemůže vrátit do skříně, i když ho ‚nosil' jen blbý tři minuty, a samozřejmě kdykoliv ho požádáte, aby s praním pomohl, tak se okamžitě změní v největšího idiota, i když vám jinak v jednom kuse opakuje, že má spoustu DŮLEŽITÉ práce a jak je pro firmu NEPOSTRADATELNÝ, a bude vás volat kvůli největším blbostem a plýtvat

vaším časem, takže bude rychlejší, když to nakonec uděláte celé sama, od tohoto dne, až dokud vás smrt nerozdělí nebo dokud ho neudusíte horou špinavých ručníků?"

Claire unaveně třídila prádlo na tmavé a světlé, zanadávala si, když zjistila, že Lucas hodil celou várku čistého oblečení z předchozího dne zpátky do koše, protože se nehodlal unavovat jeho uložením do skříně, když vtom zazvonil zvonek. Claire si pro sebe potichu dál klela a vyrazila ke dveřím říct od srdce svědkům Jehovovým, ochlastům nebo prostě komukoliv, kdo má tu drzost zvonit u nich v devět večer, co si o nich myslí. Rozrazila dveře, už se nadechovala, ale místo toho se rozzářila, protože za dveřmi stála Emily s lahví v ruce.

„Em! Co tady děláš?"

„TETIČKA EMILY!!!" zařvali Lucas a Tabitha a vrhli se dolů po schodech. „Můžeme zůstat vzhůru, když je tu teď tetička Emily?"

„Ne!" vyjela Claire.

„PROSÍM, tetičko Emily," bědovala Tabitha.

„Jako to není fér! Tetička Emily je přece moje kmotra. Rozhodně bych tu měl moct zůstat," hádal se Lucas.

„Dneska večer ne, děcka!" řekla Emily zvesela. „Je pozdě a já si jen přišla popovídat s vaší mámou. Co kdybych vás rychle zašla uložit a příště, až přijdu, si společně zahrajeme člověče, nezlob se? Co na to říkáte?"

Lucas a Tabitha, kteří by se s Claire dalších dvacet minut dohadovali, s Emilyiným návrhem okamžitě souhlasili a zamířili zpátky nahoru do ložnice. Emily se v kuchyni objevila asi za pět minut.

„Tak co?" zeptala se Claire.

„Měla jsem další mizerný rande a zase jsem odešla dřív. Vypadá to, že se z toho stává zvyk," prohlásila Emily. „Kde je vývrtka, Claire? V šuplíku jsem ji nenašla."

„Bože, já nevím. Andrew ji musel někam zašantročit," řekla Claire, zatímco Emily procházela kuchyň, až nakonec triumfálně vývrtku pozvedla a zkušeně otevřela lahev vína – o dost dražší lahev, než pily obvykle, všimla si s potěšením Claire.

„Tak co se stalo?" chtěla vědět Claire a postavila na stůl dvojici skleniček.

„Všichni chlapi jsou prasata!" zvolala vesele Emily. „Jenom dvě sklenice? Hádám, že lady Di je zase někde pryč, co?"

„Na večeři s klientem." Claire došlo, že teď, když je tu Emily, jí vlastně vůbec nevadí, že je Andrew někde jinde. Vlastně byla docela ráda, protože Andrewa často docela štvalo jejich přátelství, a nikdy nezapomněla na to, jak jednou v opilosti vrčel, že „jsou v tomhle manželství tři lidi", kvůli čemuž mu Emily začala přezdívat lady Di. Což vzájemným vztahům vůbec neprospívalo.

„Aha. Na neodkladné a důležité večeři s klientem." Emily rozvážně pokývala hlavou. „No, stejně bych teďka radši skousla lady Di a jeho večeře s klienty než další večer Edgarových nudných žvástů a jeho pokusů se na mě vrhnout."

„Další Edgar?" zamračila se Claire.

„Jo. Ach bože, jak jsme mohly tušit, že když mě Edgar Trewarren pozval na vánoční ples, když nám bylo patnáct, a pak mě celou dobu osahával těma svýma upocenýma slizkýma prackama, že je jen jedním z mnoha takových? Začínám si myslet, že všichni muži, kteří jsou ještě single, jsou Edgaři. Vlastně by mě nepřekvapilo, kdyby mě na Tinderu olajkoval sám Edgar Trewarren a poslal mi fotku svýho péra."

„Ne, ten je ženatý," uklidňovala ji Claire. „Hrozně nijaká ženská, nosí samý věci od Boden."

„Jak to víš?"

„Andrew často večeří s klienty, já se zase často nudím. Tak stalkuju lidi na Facebooku."

„To ses teda musela hodně nudit, když jsi šla stalkovat Edgara Trewarrena!"

„Taky že jo. Všichni ostatní na stalkování mi došli a chtěla jsem se podívat, jak moc ošklivě zestárnul. Odpověď: jo, docela hodně."

„Fuj." Emily se otřásla. „Chtělo se mi říct ‚ukaž mi ho', ale asi to ani vidět nepotřebuju. Pořád mě děsí vzpomínky na ty zpocené dlaně. Úplně mi jimi poleptal moje oblíbené vínově červené taftové šaty. Jsem jenom ráda, že mě do nich tvoje máma uvázala tak natěsno, že nemohl nechat skvrny na ničem jiném! Stalkovala jsi v poslední době ještě někoho zajímavého?"

„Šéfka Hattie má soukromý profil na Facebooku, ale pravidelně si updatuje osobní přehled na Twitteru s poslední strašně důležitou společností, pro kterou dělá nějakou strašně důležitou práci. A co chvíli se vracím ke stalkování Mirandy Johnsonový, ale to víš. Až morbidně mě fascinuje, jak je naprosto nesnesitelně namyšlená. Přitom její děcka vypadají jako z *Dětí kukuřice* a píše, že její zaměstnání je *maminka na plný úvazek*. Prý si chtějí pořídit poníka. Většina lidí je ale nudná a má všude nastavené soukromí, to je prostě nehoráznost. Mám pocit, že Miranda ho nemá, protože aktivně touží po tom, aby všichni viděli, jak namyšleně perfektní má život, stejně jako na škole, když tak strašně vyváděla na záchodech s tím, jak je tlustá, protože myslela, že si našla stopy celulitidy, a všechny jsme se kolem ní musely sejít a přesvědčovat ji, že není. Kráva zasraná dobře věděla, že je dokonalá, jenom chtěla, abychom se my ostatní cítily ubožejší. Ale mě to vůbec pořád neštve, ani trochu," povzdechla si Claire.

„Ach ne, mě taky ne!" zasmála se Emily. „*Naprosto* jsem jí odpustila, že se olizovala s Peterem Walkerem na svatovavřineckém plese. *Naprosto*. Nesedávám občas sama v depresích

a neříkám si, že kdybychom neseděly na záchodcích a nechlastaly vodku z plechovek od koly, že by se k němu Miranda třeba nedostala jako první a pak by se Peter třeba dal dohromady se mnou a chodili bychom spolu po zbytek školy a pak se vzali a já bych teď žila na farmě se šesti dětmi a stádem koz."

„Koz?"

„Koz, ano. Jako malá jsem hltala *Heidi, děvčátko z hor* a něco to ve mně zanechalo!"

„Proč se bavíte o kozách?" chtěla vědět Tabitha, která se nepozorovaně připlížila dolů po schodech. Claire doufala, že tam nestála dlouho.

„MAZEJ SPÁT!" přikázala Emily výhružně, dřív než měla Claire možnost se ozvat. „Nebo si se mnou a Lucasem nezahraješ člověče, nezlob se! Ať tě tu už po celý večer radši ani nevidím!"

Claire úplně ohromilo, že si Tabitha jen útrpně povzdechla a zamířila zpátky do postele s posmutnělým: „Dobře… Dobrou, tetičko Emily. Dobrou, mamko."

„Jak to děláš?" řekla Claire. „Se mnou by se nejmíň půl hodiny hádala o tom, že chce napít, a o příšerách pod postelí a dalších strašně důležitých věcech, které nevydrží do rána!"

„Je to tou vzácností. Nejsem její matka, takže to není tak zábavné mě zlobit. No, můj příšerný milostný život jsme pokryly, to, že je Miranda kráva světové třídy, taky, tak co je nového u tebe? Mám pocit, že jsem tě neviděla celé věky!"

O dvě hodiny později, po probrání veškerých příkoří světa, několika mohutných povzdechnutích od Claire, jak je Andrew na všechno levý, Emilyiných nářcích, že určitě umře sama někde ve sklepě obklopená sedmnácti kočkami, které v příštích letech adoptuje, aby měla ve stáří aspoň nějakou společnost („Máš krásný byt, proč bys proboha žila ve sklepě?" těšila ji Claire), a obnovení jejich dohody, že kdyby Andrew umřel první a Emily byla

stále svobodná, že by si zařídily společnou domácnost, tak trochu ve stylu seriálu *Golden Girls*, se Claire už cítila o něco lépe, vtom se ozval v zámku Andrewův klíč. Někdy si člověk prostě potřebuje postěžovat a ulevit si. Andrew byl sice parchant, ale byl to její parchant a byla ráda, že se konečně vrátil domů.

„To je znamení pro mě, abych vypadla, aby se nám tady lady Di zlostí nepodělala," zahihňala se Emily. Claire si spěšně projela rukou vlasy, aby se upravila, zkontrolovala, jestli nemá kolem pusy skvrny do červeného vína, a zamířila do předsíně ho přivítat.

„Ahoj zlato!" pozdravila ho s úsměvem.

Andrew si zrovna prohlížel poštu. „Ahoj," zabručel, roztrhl obálky a odhodil je stranou.

„Ahoj Andrew!" usmála se Emily.

„Emily." Překvapeně k ní vzhlédl. „Co *ty* tady děláš? Claire se mi nezmiňovala, že se máš stavit."

„Překvápko! Jenom jsem sem zaskočila cestou domů z dalšího strašnýho rande."

„Proč jsi chodila na rande?" prohlásil Andrew, očividně docela vyvedený z míry.

„Andrew!" napomenula ho Claire. „Nebuď takový nezdvořák!"

„Jo, jasně, promiň, Emily! Bože, tohle je všechno na vyhození," povzdechl si Andrew, posbíral si svou poštu a zamířil do kuchyně všechnu ji hodit do koše.

Claire se rozloučila s Emily, omluvila se jí za Andrewova slova a následovala ho do kuchyně, kde vytáhla z koše hromadu obálek a přendala je do krabice na papírový odpad.

„Zlato, prosím tě, zkus si zapamatovat, že papír se třídí, nehází se do směsného odpadu."

„Ano, ano, promiň! Musíme zachránit planetu, nebo budou děcka trucovat kvůli ledním medvědům. Díkybohu, že tě

mám, Claire. Já bych to zatracený třídění a co patří do kterého kontejneru nikdy nepochopil."

„Chceš něco k jídlu?"

„Ne, jak jsem říkal, byl jsem s klientem, měli jsme nechutně bohatou večeři. Vždyť víš, jak to chodí – rádi zneužívají mého rozpočtu na pracovní výdaje, ale nechtějí vypadat moc chamtivě, když si objednají kaviár a steak a já mám jenom salát, takže si musím dávat taky něco obrovskýho. Určitě mě bude celou noc bolet břicho."

„Ach ty chudáčku," ucedila Claire sarkasticky. „To je taková hrůza!"

„Doopravdy je, víš, Claire. Není to nějaká zábava, je to *práce* a já jsem teď úplně vyšťavený."

„Já věřím, že ano, máš za sebou dlouhý den." Claire s ním skutečně soucítila o něco víc než normálně, čerstvě měla v hlavě, jak si na něj stěžovala Emily. „Co jsi jedl? Foie gras a filet mignon?"

„Ne, uzeného lososa a jehněčí hřbet. Bylo to moc dobré, to zase jo. Ale ano, *byl* to dlouhý den a já jsem *vyčerpaný*, nemáš vůbec ponětí jak."

Claiřin soucit se začal vytrácet, když pomyslela na rozdíl mezi její a Andrewovou večeří a na jeho slova, že si neumí ani představit, co to znamená únava.

„Bože! Rozumím, že to musí být vyčerpávající tam sedět a cpát to do sebe. Víš, co jsem měla já? Studený rybí prsty, co zbyly po dětech, a brokolici, kvůli který mě chtěly nahlašovat na UNICEF, protože je nutím ji jíst. Víš, nejsi tu jediný, kdo tvrdě pracuje. Já byla taky celý den v práci a pak jsem se vrátila domů a musela se starat o děti a jejich úkoly a domácí práce a všechno. A pak přijdeš ty a říkáš mi, jak je vyčerpávající jíst a pít víno, a ani se mě nezeptáš, jak jsem se dneska měla."

Andrew si povzdechl. „Tohle není nějaká soutěž, kdo z nás je unavenější! Mrzí mě, že jsem tu nemohl dnes večer být a pomáhat, ale přijde mi, že ses taky docela dobře bavila pitím vína tady se svojí kámoškou. A moje práce nejsou žádný srandičky a blbosti, jak si zřejmě myslíš. Nech mě sakra na pokoji, Claire!"

Claire otevřela pusu, aby mu něco odsekla, ale dřív, než to mohla udělat, si Andrew znova povzdechl a řekl: „Promiň mi to. Neměl bych být na tebe sprostej. Mám prostě za sebou fakt nic moc den, to je celý, ale to není důvod, proč bys to měla odnést ty. Omlouvám se, že jsem tu nebyl, a omlouvám se, že jsem takovej ufňukanej pitomec. Pojď sem a obejmi mě."

„Je všechno v pořádku?"

„Jo, všechno dobrý. Jenom klienti, chápeš. Hovada jsou to. A zatracení řidiči Uberu. O tolik radši bych tu byl s tebou a dětmi a nemusel tam trpět nějakého tlučhubu nad předraženou opulentní večeří, vždyť to víš! Hele, já si skočím do sprchy a pak si spolu vypijeme skleničku vína, než půjdeme do postele, co říkáš?"

„Tak jo," odpověděla Claire. Mrzelo ji, že na něj vyjela. Andrew hodil na stůl peněženku, svoji obvyklou změť klíčů a drobáků a zamířil nahoru po schodech.

Claire mince posbírala a přidala je do sklenice na drobné. Vzala Andrewovu peněženku a klíče a položila je na stolek v předsíni, kde je ráno snadno najde, jinak hrozilo, že se skryjí pod hromadou talířů od snídaně nebo je někdo zaleje mlékem nebo zasype cereáliemi nebo nějakým kuchyňským odpadem. Pak nalila pro sebe a pro Andrewa další sklenici vína.

Chudák Andrew, pomyslela si. Fakt vypadal vyřízeně. A ona by měla pochopit, že i když tyhle večeře s klienty zní hezky, nemohl si na nich dovolit prostě hodit nohy na stůl, ožrat se a bavit se. Musel se soustředit a celou dobu být v pracovním módu. Není divu, že měl po nich potíže s trávením. A to, že

se do něj hned po návratu domů pustila, ničemu nepomáhalo. V poslední době na sebe vůbec navzájem nějak moc vyjížděli a hádali se. Kdysi dávno by mu Claire po návratu z práce láskyplně promasírovala ramena, soucitně si vyslechla jeho celodenní trápení, pak by se spolu nad svými různými strastmi zasmáli a šli do postele. Claire se rozhodla, že mu víno zanese nahoru do patra, aby se mohl napít, zatímco se bude po sprše utírat a oblékat.

Andrew po sobě nechal telefon a hromádku účtů na okenním parapetu v ložnici. I přes svoje dobré úmysly musela Claire potlačit chvilkové podráždění. Jasně, Andrew byl unavený, ale musel po sobě opravdu nechávat všude bordel? Byl vždycky docela nepořádný a vytrvale ignoroval Claiřiny snahy mu vysvětlit, že když si bude věci pořádně ukládat, místo aby je pohazoval po celém domě, tak je nebude zdaleka tak často ztrácet a zapomínat na cestě ze dveří. Mohli by pak začínat rána poměrně v klidu a neběhat s nářkem a klením po všech místnostech, protože nemohl najít peněženku/klíče/mobil/USB flashdisk/další nezbytné vybavení, bez něhož nedokázal vůbec existovat, a vinil všechny kolem, že dané nezbytnosti přesunuli/schovali/ukradli, dokud je Claire nenašla na nějakém náhodném místě, kde je předchozího dne zanechal.

Claire vyndala jeho mobil, který ležel napůl schovaný pod závěsem, posbírala účty, které bude určitě potřebovat na proplacení nákladů, a položila je na noční stolek. Když pokládala mobil, zavibroval a vyskočila na něm zpráva. Od podělanýho Farquhara Fergusona, Andrewova odpudivého, zbohatlického nejlepšího kamaráda ze školy.

Těším se na neděli, stará vojno! Mám vzít Bogg –

Víc toho ze zprávy na zamykací obrazovce nebylo vidět.

V Claire to začalo vřít. Andrew očividně jen tak něco domluvil s podělaným Farquharem a jí se o tom ani nezmínil, nezajímalo ho, jestli se jim to hodí, ani se nepodíval do komplikovaného, barevně rozlišeného kalendáře v kuchyni, na kterém se zaznamenávaly všechny nadcházející společenské události všech členů rodiny. Kolikrát mu už říkala, že pokud to není v kalendáři, tak to neplatí? Víkendy zaplňovaly komplikované koloběhy grilovaček a nedělních obědů a večeří s dalšími milými páry, jako byli oni sami a které měly milé děti v podobném věku jako oni (i když Claire dávalo zabrat, aby se nešklebila, když některé z jejích kamarádek nazývaly tyto večeře „večírky"), a jediný způsob, jak to mohlo fungovat a jak mohla mít přehled o jejich společenském životě a všech narozeninových oslavách a návštěvách dětí u kamarádů, byl ten, když se vše s úzkostlivou pečlivostí zapisovalo do kalendáře. A teď, když projednou vyšel volný víkend, Andrew si něco domluvil, aniž by jí o tom dal vědět! Co kdyby měli něco naplánovaného? A vypadá to, že podělanej Farquhar Ferguson má přijít sem, jak Claire usuzovala z věty, která musela odkazovat na slovní hru Boggle, Farquharovu oblíbenou deskovku. To znamená, že ji čekalo odpoledne strávené nad rozpálenou plotnou a zakončené sprostým Bogglem, který Farquhar považoval za tu nejvtipnější věc na světě a ve které „sprostá slova" pokrývala v podstatě jakoukoliv rasistickou, homofobní nebo sexistickou urážku na světě spolu s klasickými sprostými slovy typu „pinďour".

„Ty jsi pozval Fergusonovy na neděli k nám?" udeřila na Andrewa, když vyšel ze sprchy.

„Cože? Jo, říkal jsem ti to přece."

„Ne, neříkal. Kdybys mi to řekl, bylo by to zapsané v kalendáři, a tam to v žádném případě zapsané není, že ne? ŽE NE?"

„Ježíš, ten pitomej kalendář. Nemohli bychom někdy udělat něco spontánního a neobracet se věčně na ten PODĚLANEJ KALENDÁŘ?“

„Ne! Tak se mi ROZPADNE ÚPLNĚ CELÝ SYSTÉM!“

„No, zdá se, že ty můžeš mít dohodnuté věci, které nejsou v KALENDÁŘI, jako třeba když dneska přišla Emily. Tak proč já nemůžu pozvat Fergusonovy k nám?“

„Emily se stavila bez ohlášení. Já žádné plány na dnešek neměla. A vůbec, Fergusonovi jsou –“ Claire se kousla do jazyka právě včas, než stačila vyhrknout *ti nejnechutnější kreténi, jaké jsem kdy měla tu smůlu poznat, a nemůžu pro všechno na světě přijít na to, co na tom slizounovi vidíš.*

„Co jsou Fergusonovi?“ chtěl vědět Andrew.

„Ale nic,“ řekla Claire. „Nic. Musíš mi prostě o takových věcech říkat, jasný?“

„Já ti to říkal, jsem si tím jistý!“ trval na svém Andrew. „Hele, já vím, že je nemáš ráda. Ale já taky zvládnu nějak vydržet s Emily, tak můžeš na oplátku přece vydržet s pár mými přáteli, ne?“

Claire najednou zjistila, že nemá žádnou energii dál se hádat. „Ano,“ prohlásila unaveně. „Fajn. Jen ať Fergusonovi přijdou. Máš úplnou pravdu. Jdu spát.“

Andrew ji chytil za ruku. „Nechoď spát,“ řekl. „Ještě ne… myslel jsem, že si spolu vypijeme tu sklenici vína. Jenom jednu. Celý den jsem tě neviděl a pak jsme se akorát pohádali kvůli brokolici a podělaným Fergusonovým. No tak.“

„Dobře,“ svolila Claire. „To by bylo vlastně docela hezké.“

Později dole v přízemí se Andrew na Claire usmál.

„Měli bychom tohle dělat častěji,“ pronesl. „Dát si společně skleničku, místo aby jeden z nás něco dokončoval na notebooku nebo visel na mobilu nebo zápasil s dětmi. Prostě si spolu sednout, ty a já.“

„Tak jak to budeme dělat, až budeme staří a šediví a koupíme si vinici v Toskánsku, kde dožijeme?“ oplatila mu úsměv Claire.

„Přesně tak. Ty v širokém klobouku, já ve lněné košili, budeme sedět na terase s výhledem na kopce směrem k Florencii.“

„To si můžeš začít žehlit sám, jestli hodláš nosit lněné košile! Je Florencie v Toskánsku?“

„Já myslím, že jo.“

„Vinice s výhledem na Florencii bude určitě stát majlant.“

„Můžeme si dovolit mít sen, ne?“ trval na svém Andrew. „Pokud si plánujeme náš perfektní společný důchod, můžeme si ho představit přesně takový, jaký by se nám líbil.“

„Mohli bychom si pořídit malý byteček v Římě na víkendy. Jako mají Keatsovi u Španělských schodů, kam jsem chtěla na víkend přijet, a ty jsi říkal, že by tam bylo moc lidí.“

„Bylo by tam moc lidí,“ namítal Andrew.

„Tohle je ale náš dokonalý svět,“ připomněla mu Claire, „ve kterém obě naše děti odešly brzy z domu a rychle se usadily, místo aby s námi žily až do smrti nebo nám daly falešnou naději tím, že by se krátce odstěhovaly a pak se vrátily se třemi dětmi a několika kočkami navrch!“

„Já jsem na kočky alergický.“

„Nemůžeš vyhodit z domu milované mazlíčky tvých vnoučat.“

„Fajn, myslím, že dávám přednost fantastické verzi našeho důchodu. Můžeš mít svůj byt Keatsových u Španělských schodů místo společného bydlení s našimi vnoučaty a kočkami!“

„Děkuji ti,“ usmála se Claire.

„Asi je lepší snít, dokud můžeme. Realisticky nejspíš zjistíme, že bude velká klika, pokud si na důchod budeme moct dovolit byt s jednou ložnicí v nějaké díře na anglickém pobřeží, třeba ve Walton-on-the-Naze,“ povzdechl si Andrew.

„No," utěšovala ho Claire, „italsky stejně ani jeden neumíme a máš pravdu, víkendy na Španělských schodech by se nám asi celkem dost rychle přejedly. A v bytě s jedinou ložnicí nebude stejně vůbec místo pro vnoučata a jejich kočky, no ne?"

„Pravda. Dáme si ještě jednu, nebo už chceš jít spát?"

„Asi bychom si měli jít lehnout. Je teprve pondělí večer a zítra nás oba čeká práce."

„Zatracená práce," zasténal Andrew. „No jo no. Tak na Walton-on-the-Naze a na každovečerní popíjení sherry na vaření."

„Na Walton-on-the-Naze a na sherry na vaření," pronesla Claire, zahihňala se a dopila posledních pár kapek vína.

Když si konečně šli lehnout, Andrew se ke Claire láskyplně přitulil a políbil ji na krk. „Miláčku," zamručel potichu. Claire ztuhla, stejně jako jistá Andrewova část. Jednou rukou jí teď svíral levé ňadro. Povzdechla si. Její mobil jí ten den ráno po dvou týdnech zase připomněl, že by neměla příliš dlouho odmítat Andrewovy snahy (na barevně označkovaný kalendář dole v kuchyni si nemohla dost dobře napsat *dej manželovi*). Nešlo ani tak o to, že by nechtěla mít sex, prostě jenom byla věčně tak strašně unavená (zvlášť po pár sklenkách vína, které rozhodně neměla pít, když je další den škola). A Andrew byl tak strašně předvídatelný. V poslední době se k ní nikdy v posteli nepřitáhl jen proto, aby se přitulil. Dělal to jen tehdy, když si chtěl vrznout. A i tehdy to bylo vždycky úplně stejné. Přitulení. Polibek na krk. To jeho „miláčku" a chycení za prso, následované nadějeplným šťouchnutím. Proč mají muži pocit, že je šťouchnutí ztopořeným penisem nad zadkem erotické, pomyslela si Claire otráveně.

Možná kdyby se Andrew skutečně nějak snažil, dodal jí pocit, že je sexy, možná by byla o něco svolnější. Na druhou stranu nemohla říct, že by se sama nějak zvlášť snažila. Stále si

slibovala, že odloží své široké bavlněné kalhotky od Markse a Spencera a vezme si sexy černá krajková tanga nebo tak něco, ale pak pomyslela na to, že v tom bude sedět celý den za stolem, a okamžitě to zavrhla. Zvažovala, že by si místo pyžama od Bodenu vzala třeba nějaký svůdný hedvábný set, ale i tady vždycky převážilo pohodlí a teplo. A on se vlastně předtím opravdu snažil, když ji pozval, aby si s ním dala skleničku, a povídal si s ní o jejich plánech do společné budoucnosti, jakkoliv byly divoké. Andrew do ní znova šťouchnul a drnknul na úžasně elastický pas zmíněného pyžama. Claire si znova povzdechla. Pokud si dá dneska říct, aspoň na to nebude muset další dva týdny myslet. Potlačila třetí povzdechnutí a přetočila se.

„Tak jen rychlovku, jo?" zašeptala.

„Jo, jo." Andrew vydechl a stáhl z ní spodní díl pyžama.

Claire pasivně ležela, zatímco Andrew dělal svoje. Divila se, co se stalo s tím mladým párem, který se od sebe doslova nemohl odtrhnout a užíval si tak sex kdykoliv, kdy k tomu byla příležitost – na veřejných záchodcích, vánočních večírcích, na pláži (to jen jednou, písek zalezl *všude* a oba se shodli na tom, že příště, i když budou sebevíc nadržení, vydrží to, dokud se nevrátí zpátky do auta). Andrew jednou bez varování sjel z dálnice, když byli na cestě na svatbu do Skotska, a ubytoval je v dálničním motelu, protože tvrdil, že nevydrží strávit šest hodin v autě vedle ní a nemilovat se s ní. Na svatbu dorazili pozdě a Claire se za celý den nepodařilo uvést účes do původního stavu, ale když spolu seděli v zadní řadě při obřadu, shodli se, že to stálo rozhodně za to. A pak si střihli další číslo na záchodech, zatímco ženich odříkával svou (velmi dlouhou a zmatenou) řeč.

Jenže teď se ze sexu stala jen další povinnost, další položka na seznamu, která čeká na odškrtnutí. Vyzvednout věci

z čistírny, vyplnit formuláře na školní výlet, ojet manžela, obnovit pojištění auta, zavolat rodičům a tchyni, objednat všechny k zubaři. Vlastně, připomněla si Claire, skutečně potřebuje všechny objednat k zubaři. Á, výborně. Už skončil. Konečně. Andrew jí podal romantickou hrst papírových kapesníčků, poplácal ji po rameni a zamumlal: „Dobrou, miláčku," okamžitě se obrátil na druhý bok a začal chrápat. Ona tam ležela, nyní zcela bdělá, a natáčela se, aby se vyhnula mokrému místu na povlečení. Tak na Walton-on-the-Naze, pomyslela si pro sebe.

Emily říkala, že má Claire vlastně štěstí, že s ní stále chce mít Andrew sex a že netráví čas na slizkých seznamkách, kde předstírá, že je single, a snaží se sbalit cizí ženský. A Claire věděla, že by za to měla být vděčná, a skutečně byla. Ale ať se snažila sebevíc, nedokázala nikdy Emily docela vysvětlit ten pocit nudy, který nyní ve svém manželství zažívala. Claire Andrewa milovala, opravdu ano. Nedokázala si vůbec představit, že by žila bez něho. Minulý rok ho přinutila jít k doktorovi s divnou pihou, která se mu objevila na zádech, a měla o něj hrozný strach, dokud mu nepotvrdili, že o nic nejde. A jistěže Andrew miloval ji. Stejně se ale Claire nedokázala ubránit otázce: Je tohle všechno? Nic víc nebude? Odteď až do jejich smrti? Možná se něco změní, až odejdou do důchodu. Možná že až budou důchodci ve Walton-on-the-Naze nebo s trochou štěstí v malé a zvlášť zanedbané vinici v mimořádně levné části Toskánska, budou konečně mít čas si sex zase pořádně užívat a stanou se takovými těmi obzvlášť rozvernými seniory, o kterých občas píšou v deníku *Sun*?

Jenže to nenastane ještě dobrých dvacet let. Pokud vůbec někdy. I kdyby to bylo na dvacet let, to už to vážně nebude lepší? A co by s tím Claire mohla dělat? Kde by našla energii to změnit, vylepšit jejich život, když se ani nezmohla

k nadšení z – vzato kolem a kolem – velice rychlé rychlovky? Andrew pochrupoval a vůbec netušil, jak moc chtěla v ten okamžik křičet. Měl taky tyhle pocity? Díval se někdy na ni a myslel si: *Je tohle všechno? Kam se poděla ta holka, co jsem si vzal? Kdo je tahle ženská, která mi něco drmolí o návštěvách zubaře a že došly jogurty? To takhle umřu? S nějakou zubaři posedlou jogurtovou čarodějnicí? KAM SE PODĚLO MOJE MLÁDÍ?*

Claire praštila pěstí do polštáře a s hořkostí jí došlo, že Andrew byl v poslední době tak uzavřený ve svém vlastním světě, že mu nic z toho nejspíš nepřišlo nikdy na mysl. Opravdu, tak na Walton-on-the-Naze, pomyslela si zachmuřeně.

II.

V pátek ráno sešel Andrew dolů s cestovní taškou v ruce.

„Co to děláš?“ zeptala se Claire.

Andrew uhnul pohledem. „Mám ten teambuilding,“ zamručel. „Říkal jsem ti o tom… ne? V Severním Walesu.“

„NE!“ vykřikla Claire. „Tak tohle už zase ne. Nic jsi mi neříkal, jinak by to bylo V TOM ZASRANÝM KALENDÁŘI. A podívej se!“ Claire mu docela zprudka strčila kalendář pod nos. „V TOM ZASRANÝM KALENDÁŘI TO NENÍ!“

„Mamko, řekla jsi ‚zasraným‘,“ ozvala se Tabitha sladce.

„Ano, Claire, aspoň se pokus nemluvit sprostě před dětmi, prosím,“ řekl Andrew upjatě ve snaze získat zpět morální převahu, o niž přišel, když vyrukoval s informací o neplánované cestě, o které se Claire v žádném případě nezmínil.

„No, každopádně,“ pokračoval Andrew. „Budu zítra zase doma. Je to jenom na jednu noc, to zvládneš. Hele, já musím běžet. Vyzvedávám Johna a už teď jdu pozdě… nemohl jsem najít peněženku.“

„Počkej!“ vyjela Claire a chystala se zběsile vychrlit svůj osvědčený proslov, při němž hodlala Andrewovi připomenout komplikované rozvrhy, využité laskavosti, hodiny strávené plněním mrazáku a ujišťováním se, že mají všichni dost čistého prádla, což všechno musela absolvovat, když potřebovala před pár měsíci na dva dny odjet na pracovní cestu, a také chtěla dodat, jak je to nespravedlivé, že Andrew si prostě může

hodit do tašky kalhoty a jen tak vytančit ven ze dveří. Ale než to vůbec mohla udělat, Andrew se otočil, vrátil se k ní a políbil ji.

„Omlouvám se, že jsem ti to zapomněl říct," prohlásil. „Co kdybych ti to vynahradil, co říkáš? Vezmu tě někam na víkend. Někam, kde je opravdu hezky. Můžeme dokonce vyrazit na to místo u Španělských schodů, kam jsi chtěla jet. Co na to říkáš?"

„Ehm," vyhrkla překvapeně Claire. „Jo, to by bylo skvělý."

„Tak jo. Tak to to naplánujeme, až se vrátím, jo? Ale teď už opravdu musím vyrazit." Dal Claire další pusu a pospíšil si ven ze dveří.

Claire se dětí zas a znova ptala na jejich boty a bundy a „máte věci na tělocvik no a proč nemáte kolikrát jsem vám už říkala ať se přesvědčíte že je máte", když si s podrážděním všimla, že Andrew nechal doma mobil na stolku v předsíni, schovaný za místními novinami, které jim chodily poštou zdarma.

Do hajzlu, pomyslela si. Nebylo to ani zdaleka poprvé, kdy si Andrew zapomněl telefon, protože nikdy neposlouchal, když mu Claire pořád dokola opakovala, aby si dával věci na jedno místo, aby je měl všechny pohromadě a okamžitě po ruce. Pravda, v poslední době se polepšil a nezapomínal ani neztrácel věci tak často. Mrkla na hodinky. Touhle dobou bude nejspíš vyzvedávat svého kolegu Johna, takže může Johnovi poslat zprávu, aby se Andrew vrátil domů pro telefon, než bude na půl cesty do Severního Walesu a dojde mu, že ho zapomněl. Ještě by se opakoval pověstný incident, kdy dojel až do Bristolu na „velice důležitý mítink" a až tam zjistil, že u sebe mobil nemá. Claire, které si Andrew stěžoval, že ona telefon skoro nepouští z ruky, si nedokázala ani představit, že by se tak dlouho vydržela nemrknout na mobil a nezjistit tedy,

že ho nemá, ale Andrew měl zvláštní zvyk dívat se na mobil jen jednou za hodinu a „nebýt jeho otrokem".

Claire Andrewův mobil odemkla a našla Johnovo číslo. Zrovna mu psala zprávu, když se na něm k jejímu překvapení objevila v notifikacích zpráva od Emily. Proč psala Andrewovi ze všech lidí zrovna Emily? Je vše v pořádku? Co když se jí něco stalo a chtěla se ozvat Claire, ale nedovolala se jí a doufala, že jí Andrew předá zprávu? Claire poplašeně otevřela Emilyinu zprávu, aby se podívala, co se přihodilo. Emily z nějakého důvodu posílala fotku, vlastně dvě fotky, stahovaly se velice pomalu a postupně vyplňovaly displej. Pod nimi se objevila další zpráva od Emily, obrázky se zatím dál stahovaly.

Těším se. Nemůžu se dočkat, až tě uvidím. Chceš malou ochutnávku toho, co na tebe čeká? Jsem tak vlhká jen z pomyšlení na to, jak s tebou strávím celou noc a co s tebou budu dělat…

Claire byla na chvíli zmatená. To přece musel být nějaký omyl! Emily tohle všechno určitě chtěla poslat někomu jinému. Možná nějakému chlapovi z Tinderu, který se taky jmenoval Andrew? Až jí to dojde, sekne to s ní stejně jako s Andrewem. I když bylo zvláštní, že se Claire o nikom nezmínila. Možná by ty zprávy měla prostě smazat. Vtom přišla další.

A ještě vlhčí jsem z pomyšlení na všechno, co ti dovolím dělat se mnou…

Pošli mi fotku, jestli se ti z nich postavil xx

Stahovala se ještě jedna fotka, velice pomalu. Ach bože, to je hrůza! Chudák Emily, jak to mohla takhle podělat? Na tohle

se nikdy nezapomene. Claire musela rozhodně tohle všechno smazat dřív, než to Andrew uvidí. Jak by si kdy znova dokázali byť jen podívat do očí? A Claire taky nechtěla ty fotky, které se pořád stahovaly, vidět. Úplně jí stačilo, že si přečetla Emilyiny nemravné zprávy – působila prostě trochu… zoufale.

Lucas a Tabitha do ní hustili něco o penězích na školní dobročinný trh s koláči, o kterém se jí zapomněli zmínit, a ona zamumlala: „Dejte mi chvilku, zlatíčka, jenom musím něco udělat," zatímco rychle vyscrollovala nahoru, aby označila Emilyiny zprávy na vymazání. Nikdo se o tom nikdy nedozví. No, nejspíš se o tom zmíní Emily, až se příště staví na pár skleniček, a ukrupnou si smíchy z představy, jak by se Andrew tvářil, kdyby řídil do Severního Walesu, poslouchal Johnovy nudné řeči o tom, po které silnici je nejlepší to vzít a proč se satelitní navigace plete, když vtom *bác*, na displeji v autě by vyskočily tyhle fotky! Chudák Andrew. Vlastně bylo dobře, že si ten mobil zapomněl.

Když je ale Claire smazala, uviděla další zprávy od Emily, které předtím fotky vytlačily z displeje, a Andrewovy odpovědi, a ach můj bože, ach bože – Claire se udělalo špatně –, co si to posílali? Všechno v podobném duchu, kromě jedné zprávy, v níž si potvrzovali, ve kterém hotelu se toho večera mají setkat. Tohle byl určitě omyl, tohle byl strašlivý omyl, to bylo všechno, a pak v zámku zarachotil Andrewův klíč a on vstoupil do dveří a řekl: „Ahoj, vy jste ještě všichni tady, nepřijdete pozdě, zapomněl jsem si doma telefon, co to děláš, zlato?" Viděl, jak Claire jeho mobil svírá v ruce. Nebyla si jistá, proč to dělá, mobil zase zamkla, podala mu ho a zamumlala: „Chtěla jsem jenom napsat Johnovi, že sis ho tu zapomněl," a Andrew jenom řekl: „Díky, zlato, musím běžet," a zmizel dřív, než se Claire zmohla na další slovo.

Claire dovezla děti do školy jako ve snách, pak dojela do kanceláře a přihlásila se do počítače, ačkoliv kdyby se jí někdo zeptal, nebyla by zaboha schopná vzpomenout si, jaké má uživatelské jméno nebo heslo. Nebyla by schopná ze sebe nic dostat. V hlavě jí jen stále dokolečka běhalo: *Tohle byl omyl, celé je to nedorozumění, tohle je nějaký omyl,* jako zaseklá deska.

Několikrát vzala do ruky mobil, chtěla zavolat Emily nebo možná Andrewovi, jen aby ji ujistili, že to je nedorozumění. Řekli by jí, že se stala někde chyba, protože samozřejmě tak to přece být muselo. Co jiného to mohlo být? Jenže kdykoliv podržela prst nad tlačítkem, zarazila se, protože jí v hlavě řval druhý hlas, snažící se přehlušit ten první, který opakoval: *Omyl, nedorozumění, omyl*, zatímco druhý volal: *A co když ne, a co když ne, a co když ne?* Kdyby Claire nic neřekla, kdyby jim neprozradila, že o nich ví, tak to byl jenom omyl, nebylo to skutečné, nestalo se to. Nebylo to skutečné, dokud od Emily nebo Andrewa neuslyší, že to je skutečné. Nemusela to dělat skutečným. Možná to ani nechtěla. Protože to samozřejmě byl přece jenom *omyl*.

Claire se nějak povedlo přečkat den, než musela jet vyzvednout děti ze školy. V pátek vždycky končila dřív, aby je mohla vyzvednout z hřiště, přímo ze školy, a ne až z odpoledních kroužků. Obvykle si užívala kratší pracovní den a výrazy dětí, když se k ní hnaly (no, Lucas byl už moc hrdý na to, než aby se k ní hnal. Většinou se tak tak sunul, jen po ní hodil svou aktovku a žádal, aby mohl jít hrát fotbal s kamarády do doby, než se ukáže Tabitha), ale nikdy nepronikla do umění „vykecávání se s ostatními mamkami". Když začal Lucas chodit do školy, zašla párkrát s jinými matkami na kafe a většina z nich působila moc mile. Když bylo hezky, občas společně zašly po škole do parku a povídaly si,

zatímco se jejich děti houpaly na houpačkách a válely se v bahně. Bavilo ji poznávat nové lidi, protože během batolecích let jejích dětí k tomu skoro nebyly příležitosti, zvlášť když každý pokus o navázání přátelství obnášel hlavně povrchní konverzace nad hrnky studeného čaje a navlhlými, nakousanými sušenkami, které se obvykle nesly v duchu: „No, takže potom jsem šla do – LUCASI! LUCASI! TOHLE SE JINÝM NEDĚLÁ! Promiň, co jsem to říkala? Ach ano, šla jsem do – TABITHO, NE, TABITHO! TABITHO, NA ZÁCHODĚ, NE V KOUTĚ! Ježíši Kriste, strašně se omlouvám – LUCASI, ale ne! Moc mě to mrzí, moc mě to mrzí, já ti to samozřejmě zaplatím, ach do háje, to je jediné, co ti zbylo po babičce, ale ne, strašně se omlouvám, ano, já chápu, citová hodnota, rozumím ti, opravdu nevím, jak se víc omluvit, bože, to už je tolik hodin, měli bychom už jít – TABITHO, KOUKEJ SI OBLÉCT KALHOTY. LUCASI, OKAMŽITĚ TO VRAŤ! NE, NEOLIZUJ TO! Ještě jednou se omlouvám, měj séééé!“

Claire měla někdy dojem, že celá batolecí léta svých dětí jen dokola opakovala „moc mě to mrzí, moc mě to mrzí“ lidem, které pořádně neznala, zatímco se snažila vypořádat se zkázou, kterou její děti za sebou podle všeho nechávaly úplně záměrně všude, kudy prošly, a strašně moc doufala, že až se budou děcka chovat (aspoň trochu) civilizovaně, bude si moct najít skutečné přátele a ne jen věčně drmolit omluvy.

Jenže pak, když už byl Lucas pár let ve škole, stala se školačkou i Tabitha a Claire se vrátila do práce. Dělala rizikovou analytičku ve velké bance, která říkala zaměstnancům přesně ty správné věci o podpoře rodičů a klouzavé pracovní době, ale ve skutečnosti byla docela dost neklouzavá. Nejlepší, co Claire pro sebe dokázala vyjednat, byl jeden dřívější odchod z kanceláře za týden, který ještě musela nahradit prací

z domova, takže neměla zrovna možnost potkávat se s novými lidmi na hřišti. A i když mohla v pátek skončit dřív a vyzvednout děti, neměla čas na výlety do parku, protože musela absolvovat nějakou volnočasovou aktivitu, která z nich měla udělat lepší, spořádané občany, jak se shodla s Andrewem. Bohužel z nějakého důvodu on nikdy neměl čas je tam odvézt. (I když se mu Claire postavila na odpor, když navrhl, že by mohli začít chodit na lekce golfu, a vyjela na něj, že jestli se chtěl učit hrát podělanej golf, mohl si to zorganizovat sám. Odmítla se zapojit do hry, která, jak tvrdil Mark Twain, byla jen dlouhá zkažená procházka. Navíc se nechtěla stát tak příšerným prototypem spořádaného občana střední třídy.) Kdykoliv Claire dorazila ke školní bráně, ostatní matky už byly shromážděné v malých skupinkách, a i když jí laskavě dovolovaly zapojovat se do konverzace, nemohla se zbavit pocitu, že je ruší a že prošvihla šanci se s kteroukoliv z nich skutečně spřátelit. Místo toho pro ni byly jen náhodnými kontakty, se kterými se domlouvala přes WhatsApp na odvozech dětí a vzájemných návštěvách.

Ze všeho nejvíc ale Claire trápil pocit, že jsou všechny o tolik lepší matky než ona. Působily, že mají všechno v malíku – připravovaly dětem zdravé svačinky, skutečně se zajímaly o nesmyslné historky, které jim jejich děti vyprávěly, když se vrátily ze školy. Oproti tomu Claire měla tendenci vypínat mozek, když Tabitha zdlouhavě blábolila o tom, co Ella řekla Olivii a proč je slečna Batemanová tak blbá a ona ji nenávidí. Zmohla se jen na to ze sebe v přiměřených intervalech vysoukat: „Páni!“ nebo „Hmm!“. Aspoň, jak se Claire vždy utěšovala, měla Emily. Emily nikdy v životě nepřipravovala domácí modelínu nebo ovesné tyčinky s chia semínky. Ve skutečnosti se Claire vždycky cítila trochu samolibě, když se porovnávala s Emily. Dodávalo jí to pocit,

že je skutečný, fungující dospělý člověk, zatímco Emily létala z krize do krize.

Když Claire vešla na hřiště, přistoupila k ní Lucy Connorová, aby se s ní domluvila na příští víkend na společném odvozu na narozeninovou oslavu, na kterou byla pozvaná jak Tabitha, tak její dcera Ella.

„A jaké máš plány na tenhle víkend?" zajímala se Lucy zdvořile.

Claire se nějakým zázrakem podařilo udržet zářivý úsměv, který nasadila hned, jak Lucy zpozorovala, a potlačila potřebu se pozvracet.

„No, dneska večer nic moc. Můj manžel je pryč kvůli práci, ale v neděli k nám mají přijít nějací přátelé na oběd."

„To je pěkné!" usmívala se Lucy. „To zní moc hezky."

„Ano," řekla Claire, falešný úsměv stále na tváři, zatímco si pro sebe v duchu opakovala *omyl, omyl, omyl* a potlačovala zoufalý výkřik: *Myslím, že můj manžel šuká s mojí nejlepší kamarádkou, a já nevím, co mám dělat, nemůžu se s tím vyrovnat, prosím, řekni mi, že to celé je omyl, omyl, omyl.*

„Á, už jsou tu Ben a Ella," prohlásila Lucy. „Už musíme jít. Hned po škole jdeme na plavání! Ráda jsem tě viděla, Claire!"

Zatímco Lucy popoháněla svoje děti ven ze školní brány, objevila se Lolly Hughesová a hned zamířila přímo ke Claire. Lolly Hughesová byla ze všech maminek na hřišti ta nejvíc organicky jógová. Pro ni byly děti její práce. Ne všechny maminky v domácnosti byly jako Lolly a její kamarádky, jistě – většina z nich byla báječná –, ale Lollyin gang dával jasně najevo, že pracujícími matkami hluboce opovrhuje, a věřil, že pokud žena netráví všechen svůj volný čas pozdravy slunci a nakládáním nových várek organického kimči pro výživu drahocenných dítek, mají potomci plné právo stěžovat si na UNICEF. A Tabitha si byla včera po škole u Lolly

doma hrát s jejími perfektními dvojčaty, Ofélií a Gertrudou, ale Lolly byla zrovna na józe, když je Claire vyzvedávala. Viděla se jenom s au-pair, takže Lolly bezpochyby chtěla nahradit ztracenou příležitost rozmazat něco, co Tabitha včera řekla nebo udělala, jako nějaký obrovský problém. Lolly žila a dýchala pro možnost snižovat ostatním rodičům sebevědomí a byla ten poslední člověk, se kterým chtěla Claire v ten okamžik mluvit.

„Claire," zavrkala Lolly. „To je TAK milé tě vidět. Chtěla jsem si s tebou popovídat o Tabitě."

„Jistě," řekla Claire stále se širokým úsměvem.

„Ano," pokračovala Lolly. Z každého perfektně vyčištěného, tónovaného, hydratovaného a exfoliovaného póru jí odkapávala předstíraná starost. „Nesnědla včera večeři, nedala si ani sousto, a tak mě napadlo, jestli jsi nezvážila možnost, že trpí poruchou příjmu potravy?"

Claire zamrkala. Upřímně řečeno, čekala, že ji Lolly obviní coby selhávající matku z ledasčeho, ale z tohohle tedy ne. Na krátký okamžik se zběsilý vír myšlenek v její hlavě zastavil a Claire se pokusila pochopit, co jí to Lolly tvrdí.

„Já si myslím, že je v pořádku," odpověděla a snažila se Lolly uklidnit.

„Claire, je opravdu důležité, abychom si všímaly příznaků poruch příjmu potravy a okamžitě je začaly řešit," napomenula ji Lolly přísně.

Claire odolala nutkání poslat Lolly DO PRDELE, místo toho se jí tedy zeptala: „A co jste vlastně měly k večeři?" (Když se na totéž ptala předchozího večera Tabithy, protože když se od Lolly vrátila, naříkala, že úplně UMÍRÁ hlady, a vdechla do sebe tři kusy masového koláče a pytlík křupek, tak hlasitě vyrazila: „FUJ!" a řekla jen: „Já nevím, co to bylo, mamko, ale bylo to FUJ!")